

Dumnezeu vorbește celui ce ia seama

Biblia a fost scrisă cu lacrimi și celor ce varsă lacrimi își oferă ea comorile cele mai de preț. Dumnezeu nu are nimic de spus omului superficial.

Lui Moise, un om plin de cutremur, i-a vorbit Dumnezeu pe munte; și exact acel om, mai târziu, a salvat poporul, atunci când s-a aruncat la pământ înaintea lui Dumnezeu oferindu-se să fie șters el din cartea lui Dumnezeu, de dragul lui Israel. Perioada lungă de post și rugăciune ținută de Daniel l-a adus pe îngerul Gavril din cer pentru a-i comunica taina veacurilor. Când Ioan cel iubit a plâns mult, din cauză că nu s-a găsit nimeni care să fie vrednic să deschidă cartea cu cele șapte pecetei, unul dintre bătrâni l-a mângâiat cu vestea îmbucurătoare că Leul din seminția lui Iuda a învins.

Psalmiștii au scris adesea în lacrimi, profeții cu greu și-au putut ascunde durerea inimii, iar apostolul Pavel, în epistola lui, altfel plină de bucurie, adresată filipenilor a izbucnit în lacrimi când s-a gândit la acei mulți care erau vrăjmași ai crucii lui Cristos și al căror sfârșit urma să fie pierzarea. Acei conducători creștini care au zguduit lumea au fost, cu toții și fiecare în parte, bărbați ai durerii, a căror mărturie în fața lumii țâșnea din inimi împovărate. Nu este nicio putere în lacrimile în sine, dar lacrimile și puterea merg întotdeauna împreună în Biserica celor întâi născuți.

Nu este liniștitor gândul că scrierile profeților coplesii de durere sunt adesea analizate de oameni mânați doar de curiozitate și care nu au vărsat niciodată o lacrimă pentru suferințele lumii. Aceștia manifestă un interes exagerat față de desfășurarea evenimentelor din viitor, uitând, se pare, că întregul scop al profeției biblice este de a ne pregăti din punct de vedere moral și spiritual pentru vremurile care vor veni.

Învățătura despre revenirea lui Cristos a ajuns să fie neglijată, cel puțin pe continentul nord-american, și, din câte pot să îmi dau eu seama, ea nu mai exercită azi nicio putere asupra creștinilor. S-ar putea că mai mulți factori au contribuit la această stare de lucruri; dar eu cred că factorul principal este vătămarea suferită de adevărul profetic între cele două războaie mondiale, când oameni cărora lacrimile le erau străine și-au asumat responsabilitatea de a ne învăța din scrierile udate de lacrimi ale profeților. Rezultatul a fost mulțimi mari și jertfe multe, până când evenimentele au dovedit că învățătorii au greșit în foarte multe privințe; atunci a apărut o reacție de împotrivire și masele și-au pierdut atracția pentru profeție. Aceasta a fost un șiretlic ingenios al diavolului, care a dat roade. Trebuie să învățăm că nu putem să ne ocupăm de lucrurile sfinte cu nebagare de seamă fără a suferi consecințe grave.

Un alt domeniu în care oameni fără lacrimi ne-au făcut un rău de nespus este acela al rugăciunii pentru cei bolnavi. Au existat întotdeauna oameni serioși, temători de Dumnezeu, care au cunoscut că datoria lor sacră era de a se ruga pentru cei bolnavi, ca aceștia să fie vindecați, după voia lui Dumnezeu. Despre Spurgeon s-a spus că rugăciunile lui au vindecat mai mulți bolnavi decât au făcut-o tratamentele oricărui doctor din Londra. Când promotori fără lacrimi au preluat doctrina, ea a fost transformată într-o afacere profitabilă. Oameni mieroși, insistenți au folosit metode comerciale, reușind să-și facă averi impresionante din campaniile lor. Reședințele lor impunătoare și marile investiții financiare dovedesc succesul pe care l-au avut în a lua banii celor bolnavi și suferinzi. Și aceasta în numele Omului durerii, care nu a avut unde să-și pună capul!

Orice se face fără inimă se face în întuneric, indiferent cât de scriptural ar putea să pară. Potrivit legii dreptei răsplătiri, inima șarlatanului religios va fi distrusă de strălucirea nespusă a adevărului pe care îl atinge. Ochii lipsiți de lacrimi vor fi, în cele din urmă, orbiți de lumina la care privesc. Noi, cei din bisericile fără ceremoniale liturgice, avem tendința de a privi

cu oarecare dispreț la acele biserici care respectă o formă de slujire riguros întocmită; dar cu siguranță că există și multe lucruri bune într-un asemenea serviciu religios, care însă au puțină sau nicio semnificație pentru membri obișnuiți – și aceasta nu din cauză că totul este întocmit atât de riguros, ci din cauză că membrul obișnuit este ceea ce este. Dar am observat că slujirea noastră familiară, pregătită de conducătorul bisericii cu douăzeci de minute înainte de începerea ei, adeseori tinde să urmeze un ritual necizelat și obositor, aproape la fel de standardizat ca și Misa. Slujba liturgică este cel puțin frumoasă; a noastră este deseori urâtă. A lor a fost prelucrată cu grijă pe parcursul secolelor, ca să ofere cât mai multă frumusețe posibilă și ca să mențină un spirit de venerație în rândul închinătorilor. A noastră este adeseori o improvizație, neavând nimic care să o recomande. De multe ori, așa-zisa ei libertate nu este libertate deloc, ci pură delăsare. Se spune că, dacă strângerea e neplanificată, Duhul Sfânt are posibilitatea de a lucra neîngrădit; și asta ar fi adevărat dacă toți cei prezenți ar fi plini de reverență și de Duhul. Dar de cele mai multe ori nu este nici ceremonie, nici Duhul, ci doar o rugăciune de rutină care, cu mici excepții, este aceeași, săptămână de săptămână, și câteva cântări care nu au prea multe de spus și care și-au pierdut orice semnificație prin repetarea lor mecanică.

La majoritatea străngerilor noastre nu există aproape nici o urmă de reverență, nici o recunoaștere a unității trupului, nici un moment de tăcere sfântă, nici o atitudine de solemnitate, de uimire, nici o teamă sfântă, iar sentimentul Prezenței divine este foarte vag. În schimb, deseori se întâlnește câte un responsabil cu cântările plictisitor sau, dimpotrivă, plin de vervă, pus pe glume stupide, precum și câte un conducător care anunță fiecare „număr” de program cu ritmicitatea sunetului unui radio vechi, în efortul lui de a face ca totul să aibă continuitate.

Întreaga familie creștină are o nevoie disperată de a experimenta pocăința, smerenia și lacrimile. Fie ca Dumnezeu să le trimită curând.